

Тобто в науково-дослідному розумінні, система являє собою загальну методологію дослідження процесів і явищ, віднесених до якійсь галузі людських знань, в якості об'єкта системного аналізу.

Управління якістю - ступінь відповідності сукупності притаманних характеристик (відмітних властивостей) вимогам (потребам або очікуванням).

Таким чином, система управління якістю (система якості) - це організаційна структура, що включає взаємодіючий управлінський персонал, який реалізує функції управління якістю встановленими методами.

Література.

1. Адлер Ю. Черных Е. Управление знаниями: новые акценты поиска источников конкурентных преимуществ // Стандарты и качество. 2000. № 6. С. 48-55.
2. Афанасьева П., Рахлин К. Применение экономических методов в системе качества// Стандарты и качество. 2000. № 10. С. 24-25.
3. Беляевский И.К. Маркетинговое исследование: информация, анализ, прогноз: Уч. пос.М.: Финансы и статистика, 2001. – 320 с.
4. Версан В.Г. Стандарты ИСО 9000 версии 2000 года: стратегия внедрения/ Пичугин К.В. Принцип «постоянного улучшения» в стандартах ИСО 9000 версии 2000 года// Сертификация. 2001. № 4. С. 11-16.
5. Внутренний аудит. Серия «Все о качестве. Отечественные разработки». Вып. 2. 2002. М.: НТК «Трек», 2001. 32 с.
6. Гольдштейн Г.Я. Стратегический менеджмент: Конспект лекций. Таганрог: ТРТУ, 1995. 93 с.
7. Гуленков В.Ю., Куприянова М.С. Новое в подходе к сертификации систем менеджмента качества// Стандарты и качество. 2002. № 3. С. 90-83.
8. Ефимов В .В. Потребительские ценности продукции// Стандарты и качество. 2002. № 5. С. 68-69.
9. Пичугин К.В. Постоянное улучшение. Что улучшать?// Сертификация. 2001. №4. С. 22-24.
10. Пичугин К.В. Принцип «постоянного улучшения» в стандартах ИСО 9000 версии 2000 года// Сертификация. 2001. № 3. С. 20-22.
11. Шадрин А. Качество, конкурентоспособность, менталитет, сертификация// Стандарты и качество. 2002. № 6. С. 68-73.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗПОДІЛУ І ВИКОРИСТАННЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВ

Шурхал К. Г., студентка

Науковий керівник: Роговий А. В., к.е.н., доцент

Чернігівський національний технологічний університет

Особливості функціонування підприємства в ринкових умовах господарювання пояснюються важливістю отримання позитивних кінцевих фінансових результатів. Отриманий прибуток виконує ряд важливих функцій

для подальшої ефективної діяльності підприємства. Проте не вмиле його використання приносить втрати вже досягнутих позицій, погіршує перспективи розвитку підприємства, формує внутрішні негативні тенденції в фінансово-господарській діяльності підприємства за сприятливих умов зовнішнього середовища. Уникнення даних проблем забезпечується розумінням важливості розподілу прибутку в управлінні підприємством.

Як відомо, отриманий підприємством прибуток є об'єктом розподілу. Розподіл прибутку становить процес формування напрямів його майбутнього використання відповідно до мети і завдань розвитку підприємства [1, с. 134].

Важливого значення в процесі розподілу прибутку має встановлення й дотримання оптимального співвідношення між величиною тієї частини прибутку, що спрямовується на сплату податку на прибуток, та чистим прибутком підприємства, тому можна виділити два етапи розподілу прибутку:

1. Розподіл величини прибутку до оподаткування. На цьому етапі суб'єктами розподілу прибутку виступають підприємство і держава. Шляхом сплати податку на прибуток частина одержаного підприємством прибутку спрямовується на формування фінансових ресурсів держави. Пропорція розподілу прибутку між державою і підприємствами має важливе значення для забезпечення державних потреб і потреб підприємств. Це одне з принципових питань реалізації фінансової політики держави, від правильного вирішення якого залежить розвиток економіки в цілому.

2. Розподіл і використання чистого прибутку підприємства. Принципове значення в розподілі чистого прибутку має досягнення оптимального співвідношення між фондом нагромадження та фондом споживання [3, с. 284]. Іншими словами, система розподілу прибутку повинна забезпечити фінансовими ресурсами потреби розширеного відтворення підприємства на основі встановлення оптимального співвідношення між засобами, що направляються на споживання і накопичення.

Після сплати податку на прибуток з величини прибутку до оподаткування чистий прибуток поступає у повне розпорядження підприємства та використовується згідно з його статутом і рішеннями власників. Відповідно до головних напрямів використання цей прибуток можна розділити на дві частини:

1) прибуток, що спрямовується за межі підприємства у вигляді виплат власникам корпоративних прав, персоналу підприємства за результатами роботи (як заохочувальний захід), на соціальну підтримку тощо (розподілений прибуток);

2) прибуток, що залишається на підприємстві і є фінансовим джерелом його розвитку (нерозподілений прибуток). Останній спрямовується на створення резервного та інвестиційного фондів. Резервний фонд є фінансовим компенсатором можливих відхилень від нормального обороту коштів або джерелом покриття додаткової потреби в них.

Розподіл прибутку на виплату дивідендів та інвестування є фінансовою проблемою для підприємства, яка істотно та неоднозначно впливає на його фінансову стабільність і перспективи розвитку. Це пов'язано з наступним. Спрямування достатньої суми прибутку на виплату дивідендів та їх високий

рівень збільшують попит на акції і підвищують ринковий курс цих акцій. Водночас обмежується власне джерело фінансування, ускладняється вирішення завдань перспективного розвитку підприємства. Низький рівень дивідендів призводить до протилежних наслідків. З урахуванням цих обставин акціонерне товариство повинне вибрати таку дивідендну політику, яка відповідала б конкретним умовам його діяльності [1, с. 136].

При розподілі прибутку важливим є оптимальне поєднання таких завдань: здійснення розподілу прибутку відповідно до стратегії розвитку підприємства; підвищення рівня добробуту власників підприємства, шляхом реалізації дивідендної політики; підвищення інвестиційної привабливості підприємства; забезпечення ефективного впливу на трудову активність працівників, що здійснюється шляхом участі працівників у розподілі прибутку; підвищення рівня платоспроможності підприємства за рахунок скерування капіталізованого прибутку в обіговий капітал; зменшення ризиків діяльності внаслідок формування та поповнення резервного фонду, фонду резерву виплат дивідендів, інших фондів спеціального призначення [2, с. 69].

Таким чином, застосування ефективних підходів до управління прибутком суб'єкта господарювання з метою його максимізації дозволить по-перше, підвищити рентабельність виробництва та інвестиційну привабливість підприємства, а, по-друге, зміцнити його конкурентоспроможність.

Література.

1. Алієв Р.А. Основні напрями розподілу і використання прибутку на підприємствах / Р.А. Алієв, Р.О. Березанець // Управління розвитком. 2012. № 1. С.134-136
2. Андріяш А.С. Особливості управління прибутком підприємства [Електронний ресурс] / А.С. Андріяш, А.Ю. Могилова // Молодий вчений. - 2014. - № 6(1). - С. 68-70.
3. Мірошниченко О.Ю. Механізм управління прибутком вітчизняних підприємств / О.Ю. Мірошниченко, Ю.В. Корконос. // Бізнес Інформ. – 2014. – № 5. - С. 280–285.

ТІНІЗАЦІЯ ВІТЧИЗНЯНОЇ ЕКОНОМІКИ ЯК ЧИННИК ЕКОНОМІЧНОЇ ТА СОЦІАЛЬНОЇ НЕСТАБІЛЬНОСТІ

Смаглюк А. А., к.е.н., старший викладач

*Харківський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України*

Тенденції та явища, що сьогодні багато в чому визначають стан української економіки, зокрема соціальна диференціація, структурні та галузеві проблеми виробництва, ситуаційність економічного зростання та ін., є, насамперед, наслідком занадто високого рівня її тінізації. Недооцінка, неврахування обсягу тіньової економіки і відсутність дієвих заходів для її детінізації є одними з найбільших перешкод розвитку конкурентоспроможності